

**JA 2013/70 Rechtbank Amsterdam, 31-01-2013, 521487/HA RK 12-275,
LJN BZ0515**

**Deelgeschil, Buitengerechtelijke kosten, Bijdrage aan
vaststellingsovereenkomst**

Publicatie	JA 2013 afl. 4
Publicatiedatum	24 april 2013
College	Rechtbank Amsterdam
Uitspraakdatum	31 januari 2013
Rolnummer	521487/HA RK 12-275 LJN BZ0515
Rechter(s)	mr. Van Harmelen
Partijen	[A] te [...], verzoekster, advocaat: mr. A.J. Van te Amsterdam, tegen de commanditaire vennootschap Turien & Co Assuradeuren CV te Alkmaar, verweerster, advocaat: mr. R.A.I. Thuis te Diemen.
Noot	S. Colsen
Trefwoorden	Deelgeschil, Buitengerechtelijke kosten, Bijdrage aan vaststellingsovereenkomst,
Regelgeving	Rv - 1019w Rv - 1019z

» **Samenvatting**

Verzoekster is op negenjarige leeftijd als fietser overreden door een haar passerende vrachtwagen, waarbij zij ernstig letsel aan haar voet heeft opgelopen. Turien, de aansprakelijkheidsverzekeraar van de vrachtwagen, heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend.

In januari 2012 heeft de advocaat van verzoekster aan de schaderegelaar van Turien bericht dat het nog te vroeg is voor een definitieve afwikkeling van de schade en dat verzoekster er de voorkeur aan geeft om de schade periodiek af te wikkelen. Partijen spreken af dat voor de periode 2012 tot en met 2016 een voorschot aan verzoekster ter beschikking wordt gesteld van € 20.000,=. Partijen verschillen echter van mening over de omvang van de hiermee verband houdende buitengerechtelijke kosten. Verzoekster start daarop een deelgeschilprocedure, waarin zij de rechtbank verzoekt om de buitengerechtelijke kosten vast te stellen op een bedrag van € 8.933,33.

De rechtbank wijst het verzoek af. De afspraken die partijen beoogden te maken strekken niet verder dan het bepalen van een voorschot op de schadevergoeding. Uit art. 7:900 lid 1 BW volgt dat afspraken met betrekking tot bevoorschotting niet als vaststellingsovereenkomst zijn aan te merken. Betaling van een voorschot maakt geen einde aan het geschil tussen partijen, maar is slechts een tijdelijke voorziening. Partijen blijven van mening verschillen over de vraag of de buitengerechtelijke kosten tot een bedrag van € 8.933,33 onderdeel van het voorschot moeten uitmaken. Een beslissing daarover valt volgens de rechtbank buiten het kader van de Wet deelgeschillen omdat die beslissing niet kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in art. 1019z RV.

De rechtbank acht het deelgeschil niet volledig onnodig en onterecht aanhangig gemaakt. De rechtbank begroot daarom de kosten op de voet van art. 1019aa Rv. De kosten worden wel gematigd.

» **Uitspraak****1. De procedure**

(...; red.)

2. De feiten

2.1. Op 17 augustus 1998 is [A] een verkeersongeval overkomen, waarbij zij ernstig letsel aan haar linkervoet heeft opgelopen. [A] is als fietser overreden door een haar passerende vrachtwagen, welke tegen wettelijke aansprakelijkheid verzekerd was bij Turien. Turien heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het verkeersongeval erkend.

2.2. [A] was ten tijde van het ongeval negen jaar oud. Kort na het ongeval heeft de moeder van [A] een advocaat in haar woonplaats [plaatsnaam 1] in de arm genomen ter afwikkeling van de letselschadevordering van [A]. [A] is in 2008 naar [plaatsnaam 2] verhuisd in verband met haar studie. In april 2011 heeft [A] de behandeling van haar zaak laten overdragen aan een in Amsterdam gevestigde letselschadeadvocaat, mr. A.J. Van (hierna: mr. Van), die sindsdien de belangen van [A] behartigt. Bij brief van 15 april 2011 heeft mr. Van, voor zover hier van belang, aan [A] bericht:

“(…) Zo nodig zal ik (…) een deelgeschilprocedure voeren bij de rechtbank (dat is een relatief eenvoudige en voor u kosteloze procedure, bedoeld om discussies over onderdelen van de zaak te beslechten). (…)”

2.3. Bij brief van 25 januari 2012 heeft mr. Van aan de heer mr. C.A. Saan van Bureau Kremer, de letselschaderegelaar van Turien (hierna: mr. Saan), voor zover hier van belang, als volgt bericht:

“(…) Uit (…) overleg is naar voren gekomen dat het nog te vroeg is voor een definitieve afwikkeling. Cliënte is nog relatief jong, zij is volop bezig met haar opleiding en het is voor ons onvoldoende duidelijk hoe haar voet zich daaronder zal houden. Verder bestaat bij cliënte en haar partner een duidelijke kinderwens. Een eventuele zwangerschap zal een extra belasting vormen voor haar voet. Onder die omstandigheden hebben wij gemeend dat het beter is om de schade periodiek af te wikkelen en pas over te gaan tot een definitieve afwikkeling als meer duidelijkheid is ontstaan over bovenstaande factoren en omstandigheden.

(…)

Mijn voorstel is dat wij in onderling overleg de schade voor de komende vijf jaar vaststellen. Het bij deze brief gevoegde overzicht kan daarbij wat mij betreft als uitgangspunt gelden. Daarbij zou ik dan als voorbehoud willen opnemen dat wij de omvang van de verschillende posten opnieuw beoordelen, als cliënte binnen de periode van vijf jaar zwanger wordt. (…)”

2.4. Bij brief van 6 maart 2012 heeft mr. Saan, voor zover hier van belang, aan mr. Van bericht:

“(…)

Uw voorstel hinkt (…) op twee gedachten. Enerzijds stelt u voor te streven naar het vaststellen van de schade voor de komende vijf jaar. Anderzijds geeft u echter aan dat het eigenlijk niet goed mogelijk is, omdat uw cliënte een kinderwens heeft en mogelijk in de aankomende periode van vijf jaar een zwangerschap zal meemaken en de zorg voor een kindje zal krijgen.

Om voor de komende vijf jaar ‘rust’ te krijgen in het dossier ben ik bereid met de verzekeraar [Rb: Turien] overleg te plegen over het beschikbaar stellen van een bedrag ter overbrugging van de aankomende vijf jaar en onder voorbehoud van rechten en wesen voor beide partijen voor het geval er een zwangerschap mocht gaan optreden.

(…)

Zonder tot in detail met elkaar te discussiëren over de omvang van de jaarschade in de

komende vijf jaar vindt u mij bereid mijn opdrachtgeefster te adviseren een voorschot beschikbaar te stellen van € 20.000,= voor kosten en arbeidsvermogensschade te verwachten in de jaren 2012 tot en met 2016.

(...)

Gedurende of na afloop van de vijf jaar kan aan de hand van door uw cliënte aan te leveren bewijsstukken worden beoordeeld in hoeverre de bevoorschotting in de pas loopt met de concreet opkomende schade voor uw cliënte.

(...)"

2.5. Bij brief van 22 maart 2012 heeft mr. Van, voor zover thans relevant, aan mr. Saan bericht:

“(...)

Zij [Rb: [A]] is bereid uw voorstel te accepteren en gedurende de komende vijf jaar bewijsstukken te verzamelen en te bewaren om achteraf de geleden schade te kunnen aantonen. (...)

Verder wil ik uitdrukkelijk met u afspreken dat de mogelijkheid bestaat de gemaakte afspraak tussentijds te heroverwegen, als de schade het overeengekomen bedrag dreigt te gaan overschrijden. Dat zal naar ik thans verwacht alleen gebeuren als medische complicaties optreden die verband houden met het letsel aan de voet of als cliënte zwanger raakt. (...)

Tot slot stellen wij als voorwaarde dat de buitengerechtelijke kosten volledig worden betaald. Als wij inderdaad een afspraak kunnen maken over de bevoorschotting voor de komende vijf jaren, zullen de buitengerechtelijke kosten over die periode minimaal zijn (...)
Het zou in mijn ogen niet correct zijn om de gedeclareerde buitengerechtelijke kosten gedurende vijf jaar open te laten staan. (...)"

2.6. Bij brief van 28 maart 2012 heeft mr. Saan, voor zover hier van belang, aan mr. Van bericht:

“(...)

Uw cliënte is bereid in te stemmen met het voorstel de komende vijf jaar onder voorbehoud van rechten en wesen aan beide kanten te overbruggen met een voorschot van € 20.000,= met de mogelijkheid tussentijds op de kwestie terug te komen indien daarvoor gereede aanleiding bestaat en indien partijen overeenstemming kunnen bereiken over de vergoeding van de openstaande buitengerechtelijke kosten.

Ik ben bereid de verzekeraar te adviseren in te stemmen met de door u aangegeven voorwaarde en ik stel ten aanzien van de buitengerechtelijke kosten de volgende modus voor.

De in redelijkheid gemaakte redelijke kosten in verband met buitengerechtelijke rechtsbijstand kunnen voor vergoeding in aanmerking komen. Het is redelijk dat uw cliënte zich van rechtsbijstand heeft voorzien.

Het wisselen van belangenbehartiger brengt extra kosten in verband met rechtsbijstand met zich mee, omdat de nieuwe behandelaar zich opnieuw moet inlezen.

Hoewel er sprake was van een zeer overzichtelijk dossier en een zeer overzichtelijke schadestaat zijn de kosten aan uw kant vanaf medio vorig jaar opgelopen tot een bedrag van € 8.166,97 (...).

Turien & Co. heeft bezwaar gemaakt tegen het door u gehanteerde uurtarief en tegen de door u opgevoerde tijdsbesteding.

Het staat u vrij met uw cliënte welk uurtarief dan ook af te spreken, maar de verzekeraar is alleen gehouden de redelijke kosten in verband met rechtsbijstand te vergoeden.

Turien & Co. heeft tussentijds € 2.000,= op uw kosten bevoorschot.

Uw interventie leidt er nu toe dat partijen gaan afspreken voor de periode 2012 tot en met 2016 een voorschot aan uw cliënte beschikbaar te stellen van € 20.000,=.

Het is niet redelijk dat daar vervolgens een prijskaartje aan hangt van een bedrag van € 8.166,97. Uw kosten bedragen dan maar liefst 40% van het financieel belang over de periode 2012 tot en met 2016.

(...)

In dit stadium van deze aangelegenheid ben ik bereid Turien & Co. te adviseren voor de openstaande kosten een bedrag ter beschikking te stellen van € 3.000,=, inclusief kantoorkosten en BTW, wanneer partijen met elkaar afspreken de jaren 2012 tot en met 2016 te overbruggen met een betaling aan uw cliënte van een bedrag van € 20.000,=. Uw redelijke honorarium over uw werkzaamheden in verband met het afgelopen jaar bedragen dan afgerond € 5.000,= inclusief kantoorkosten en BTW. Het reeds betaalde voorschot van € 2.000,= strekt in mindering, waardoor ik uitkom op een nabetaling door Turien & Co. van € 3.000,=. (...)"

2.7. In mei 2012 heeft Turien een bedrag betaald van € 20.000,= op de derdengeldrekening van mr. Van en een bedrag van € 3.000,= op de kantoorrekening van mr. Van.

3. Het deelgeschil

3.1. [A] verzoekt de rechtbank te beslissen over het tussen partijen bestaande deelgeschil. De rechtbank begrijpt dat [A] verzoekt om de buitengerechtelijke kosten over de periode vanaf de overname van het dossier door mr. Van in april 2011 tot 15 juni 2012 vast te stellen op een bedrag van € 8.933,33. Voorts verzoekt [A] de rechtbank de kosten als bedoeld in artikel 1019aa lid 1 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) te begroten en Turien te veroordelen tot betaling daarvan.

3.2. [A] stelt daartoe allereerst dat dit geschil zich leent voor behandeling in een deelgeschilprocedure. Tussen partijen is in geschil of Turien kan volstaan met betaling van € 5.000,= aan buitengerechtelijke kosten, terwijl de advocaatkosten tot aan de voorbereidingen van deze procedure volgens [A] in totaal € 8.933,33 hebben bedragen, zodat een bedrag van € 3.933,33 thans in mindering strekt op het bedrag aan schadevergoeding dat [A] heeft ontvangen voor de komende vijf jaar. Een beslissing over de vergoeding van deze buitengerechtelijke kosten zal partijen volgens [A] in staat stellen een deel van de vergoeding van de letselschade van [A] definitief te regelen en dienaangaande voor de komende vijf jaar een vaststellingsovereenkomst te sluiten. [A] stelt zich daarbij op het standpunt dat de omvang van de door haar gevorderde buitengerechtelijke kosten, € 8.933,33, mede gelet op de omstandigheid dat haar huidige advocaat het dossier heeft overgenomen van haar voormalige advocaat en dat sprake was van achterstallig onderhoud in het dossier, redelijk zijn. Het zou volgens [A] onredelijk zijn als deze kosten, althans € 3.933,33 daarvan, voor haar rekening zouden komen of door haar zouden moeten worden voorgefinancierd in afwachting van een eindregeling van haar totale schade.

3.3. Turien voert gemotiveerd verweer en meent dat geen sprake is van een deelgeschil. Daarbij wijst Turien erop dat het aan [A] betaalde bedrag van € 20.000,= een voorschot is en dat de daadwerkelijk geleden schade te zijner tijd nog definitief tussen partijen zal moeten worden vastgesteld. Een beslissing ten aanzien van de als schade aan te merken buitengerechtelijke kosten draagt volgens haar dan ook niet bij aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst tussen partijen. Turien maakt verder bezwaar tegen de omvang van de door [A] gevorderde buitengerechtelijke kosten en voert bovendien aan dat de buitengerechtelijke kosten en de vraag of deze in redelijkheid zijn gemaakt pas bij een eindregeling kunnen worden beoordeeld. Gelet hierop heeft [A] thans ook geen belang bij haar verzoek, aldus Turien.

4. De beoordeling

Leent het verzoek zich voor behandeling in een deelgeschilprocedure?

4.1. De rechtbank zal eerst het verweer van Turien behandelen, samengevat inhoudende dat deze zaak zich niet leent voor de deelgeschilprocedure, nu niet is voldaan aan de wettelijke vereisten van artikel 1019z Rv.

4.2. Een deelgeschil is een geschil tussen partijen waarbij een persoon een ander aansprakelijk houdt voor de schade die hij of zij lijdt door dood of letsel, omtrent of in verband met een deel van hetgeen tussen hen rechtens geldt en waarvan de beëindiging kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst over de vordering. De deelgeschilprocedure is dus bedoeld voor de situatie waarin partijen in het buitengerechtelijke onderhandelingstraject stuiten op geschilpunten die de algehele buitengerechtelijke afwikkeling belemmeren. Partijen vragen in een deelgeschilprocedure de rechter om op die geschilpunten te beslissen, zodat zij vervolgens verder kunnen met de buitengerechtelijke onderhandelingen met als doel het sluiten van een vaststellingsovereenkomst (artikel 1019w Rv).

4.3. De rechtbank is van oordeel dat een beslissing op het onderhavige verzoek van [A] onvoldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in artikel 1019z Rv. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

4.4. Volgens [A] beoogden partijen een vaststellingsovereenkomst te sluiten met betrekking tot de aan [A] toekomende schadevergoeding over de periode 2012 tot en met 2016, waarbij een aantal voorbehouden zouden gelden voor het geval van zwangerschap of ernstige medische complicaties. Het enige dat aan de totstandkoming van deze vaststellingsovereenkomst in de weg staat, is het geschilpunt over de buitengerechtelijke kosten, aldus [A]. Daarmee valt volgens [A] haar verzoek binnen de reikwijdte van de wet deelgeschillen. Turien bestrijdt dat. Volgens haar hebben partijen uitsluitend beoogd een voorschot voor de komende vijf jaar vast te stellen, met een aantal omliggende voorbehouden, en zou achteraf aan de hand van bewijsstukken dus nog bekeken dienen te worden hoe dat voorschot zich verhoudt met de werkelijk over die periode geleden schade. Omdat partijen niet eens beoogden een vaststellingsovereenkomst te sluiten met betrekking tot de schade van [A] over de komende vijf jaar, maar het juist de bedoeling van partijen was om de schade van [A] nog niet definitief te regelen met het oog op een aantal onzekere factoren in de toekomst, draagt een beslissing over de buitengerechtelijke kosten ook niet bij aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst en valt onderhavig verzoek buiten het kader van de wet deelgeschillen, aldus Turien.

4.5. Het standpunt van [A] dat partijen beoogden een vaststellingsovereenkomst te sluiten over de omvang van de schadevergoeding voor de komende vijf jaar en dus niet uitsluitend, zoals Turien aanvoert, afspraken beoogden te maken over de bevoorschotting van de later nog definitief vast te stellen schade van [A] over die periode is niet op één lijn te stellen met de hiervoor weergegeven e-mails van mr. Van en mr. Saan. Mr. Van spreekt in eerste instantie weliswaar van een periodieke afwikkeling met een voorbehoud voor zwangerschap, maar later van een afspraak die tussentijds kan worden heroverwogen als de schade het overeengekomen bedrag dreigt te gaan overschrijden, hetgeen hij verwacht als medische complicaties optreden die verband houden met het letsel aan de voet of als [A] zwanger raakt. Mr. Saan spreekt van het beschikbaar stellen van een bedrag ter overbrugging van de aankomende vijf jaar, onder voorbehoud van rechten en wesen voor beide partijen in het geval van zwangerschap en over een voorschot waarbij aan de hand van aan te leveren bewijsstukken nog moet worden beoordeeld in hoeverre de bevoorschotting in de pas loopt met de concreet opkomende schade.

4.6. Het standpunt van [A] dat het geschilpunt tussen partijen over de buitengerechtelijke kosten er aan in de weg staat dat partijen tot een vaststellingsovereenkomst komen met betrekking tot de schade van [A] over de periode 2012 tot en met 2016 kan dan ook niet worden gevolgd. De afspraken die partijen beoogden te maken, strekken blijkens de e-mails van mr. Van en mr. Saan niet verder dan het bepalen van een voorschot op de schadevergoeding over die periode. Gelet op het bepaalde in artikel 7:900 lid 1 van het Burgerlijk Wetboek (BW), zijn afspraken met betrekking tot bevoorschotting niet als vaststellingsovereenkomst aan te merken. Betaling van een voorschot is niet tegen finale kwijting en maakt geen einde aan het geschil tussen partijen met betrekking tot de omvang van de aan [A] toekomende schade, maar is slechts een tijdelijke voorziening ter verrekening met de uiteindelijk nog definitief te bepalen schadevergoeding.

4.7. De slotsom is dat partijen weliswaar afspraken hebben weten te maken over de (verdere) bevoorschotting van [A], maar dat zij daarbij van mening zijn blijven verschillen over de vraag of de buitengerechtelijke kosten tot een bedrag van € 8.933,33 onderdeel van dat voorschot dienen uit te maken. Een beslissing daarover, zoals door [A] verzocht, valt buiten het kader van de wet deelgeschillen, omdat die beslissing wel leidt tot verdere en vollediger vaststelling van een voorschot op de schadevergoeding, maar daarmee niet kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in de wet deelgeschilprocedure voor letsel- en overlijdensschade. Het verzoek valt daarmee buiten het kader van deze wet valt en leent zich niet voor behandeling in een deelgeschilprocedure.

4.8. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het verzoek van [A] afwijzen.

De kosten

4.9. [A] verzoekt de rechtbank om de kosten van het deelgeschil als bedoeld in artikel 1019aa lid 1 Rv te begroten, met veroordeling van Turien tot betaling van deze kosten. Ondanks de afwijzing van het verzoek dient in beginsel op de voet van artikel 1019aa Rv begroting plaats te vinden van de kosten van de behandeling van het verzoek. Daarbij dient de zogenoemde dubbele redelijkheidstoets gehanteerd te worden. Het dient redelijk te zijn dat deze kosten zijn gemaakt en de hoogte van deze kosten dient eveneens redelijk te zijn. Dit betekent dat indien een deelgeschilprocedure volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld, de kosten daarvan niet voor vergoeding in aanmerking komen (TK 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 12).

4.10. [A] begroot haar kosten ten behoeve van deze procedure op € 2.266,20 (6 uur x € 280,= + 19% BTW + € 267,= griffierecht). Turien maakt bezwaar tegen deze kostenbegroting en meent dat het verzoek om begroting en betaling van de gestelde kosten van het deelgeschil moet worden afgewezen, nu het onderhavige verzoek volgens haar volstrekt onnodig en onterecht is ingesteld en deze kosten dus niet in redelijkheid zijn gemaakt.

4.11. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van dat [A] dit deelgeschil volledig onnodig en onterecht aanhangig heeft gemaakt. Dat het door haar ingediende verzoek blijkens het voorgaande zal worden afgewezen doet daaraan niet af. Turien heeft de aansprakelijkheid voor het ongeval erkend, zodat als uitgangspunt heeft te gelden dat [A] de door haar werkelijk gemaakte kosten van de deelgeschilprocedure niet zelf hoeft te dragen. De rechtbank zal derhalve overgaan tot begroting van de kosten van de behandeling van het verzoek op de voet van artikel 1019aa Rv.

4.12. Nu de rechtbank van oordeel is dat het verzoek niet volstrekt onterecht en onnodig is ingediend, acht de rechtbank het redelijk dat [A] hiervoor kosten heeft gemaakt. De omvang van de door [A] gemaakte kosten is naar het oordeel van de rechtbank echter niet redelijk. Daartoe overweegt de rechtbank dat [A] een bedrag van € 2.266,20 aan kosten heeft gemaakt voor dit deelgeschil ten einde een bedrag van € 3.933,33 aan buitengerechtelijke kosten geïncasseerd te krijgen (zie hiervoor onder 3.2). De rechtbank zal, mede gelet op de relatieve omvang van het bedrag dat in deze procedure in geschil was en de betrekkelijke eenvoud van het verzoek, zowel het door mr. Van gehanteerde uurtarief als het aantal bestede uren matigen en het deel van de gemaakte kosten dat in redelijkheid ten laste van Turien dient te komen begroten op € 1.400,=, inclusief € 267,= griffierecht.

4.13. Nu de aansprakelijkheid van Turien vast staat, zal de rechtbank Turien overeenkomstig het verzoek daartoe van [A] veroordelen tot betaling van de met het deelgeschil gemoeide kosten, zoals hiervoor onder 4.12 door de rechtbank begroot.

4.14. Met het oog op de ongeclausuleerde mededeling van mr. Van in de hiervoor onder 2.2 geciteerde brief aan [A] dat een deelgeschilprocedure voor [A] kosteloos zal zijn, gaat de rechtbank ervan uit dat mr. Van het verschil tussen de werkelijke kosten en de toegewezen kosten van de deelgeschilprocedure niet ten laste van [A] zal brengen.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. wijst het verzochte af;

5.2. begroot de kosten van de behandeling van dit verzoek aan de zijde van [A] op € 1.400,=;

5.3. veroordeelt Turien tot betaling aan [A] van een bedrag van € 1.400,=.

» **Noot**

1. Deze uitspraak geeft de gelegenheid om de in de Wet deelgeschillen opgenomen voorwaarde dat de beslissing van de deelgeschilrechter moet kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst nader onder de loep te nemen. Deze voorwaarde is opgenomen in art. 1019w Rv, dat handelt over de reikwijdte van de deelgeschilprocedure. Uit dit artikel volgt dat de beslissing van de rechter in de deelgeschilprocedure “kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst”. Opmerkelijk is dat deze voorwaarde ook is opgenomen in art. 1019z Rv, welk artikel de rechter instrueert om het verzoek af te wijzen “voor zover de verzochte beslissing naar zijn oordeel onvoldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst”. Hoe moet de rechter met deze voorwaarde omgaan? Wat moet hij doen indien hij meent dat zijn beslissing niet kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst? Is verzoeker in dat geval niet ontvankelijk omdat het verzoek valt buiten het toepassingsbereik van de Wet deelgeschillen? Of moet de rechter het verzoek afwijzen op de voet van art. 1019z Rv? Voor de benadeelden is dit verschil van belang vanwege de voor hen in de Wet deelgeschillen opgenomen gunstige proceskostenregeling. Ik heb eerder betoogd dat de in art. 1019aa Rv opgenomen proceskostenregeling niet van toepassing is, indien het geschil niet valt binnen de reikwijdte van de deelgeschilprocedure (Colsen, 'De begroting van de kosten van de deelgeschilprocedure', *TvP* 2011/4, p. 116, zie ook Oskam, 'De deelgeschillenrechter anderhalf jaar in actie (III)', *PIV-Bulletin*, januari 2012, p. 32). Is verzoeker wel ontvankelijk, maar wordt zijn verzoek afgewezen, dan worden de kosten van de deelgeschilprocedure in beginsel begroot, tenzij het verzoek volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld (*Kamerstukken II*, 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 12).

2. Voor een antwoord op voornoemde vragen, neem ik u mee naar de wetsgeschiedenis. In de memorie van toelichting, onder het kopje “Toepassingsgebied deelgeschilprocedure”, is te lezen dat niet aan ontvankelijkheid in de weg staat dat in een concreet geval de onderhandelingen niet eindigen in een vaststellingsovereenkomst. Van belang is of de verzochte beslissing een voldoende bijdrage *kan* leveren aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, aldus de wetgever (*Kamerstukken II*, 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 10).

3. Uit de toelichting op art. 1019z Rv, welk artikel de rechter opdraagt om te toetsen of de verzochte beslissing in voldoende mate kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, volgt dat de investering in tijd, geld en moeite moet worden afgewogen tegen het belang van de vordering en de bijdrage die een beslissing kan leveren aan de totstandkoming van een minnelijke regeling (proportionaliteitstoets). Om deze beoordeling te kunnen maken, dient de rechter te beschikken over de in art. 1019x lid 3 en 4 Rv opgesomde gegevens. Indien de rechter op basis van al deze stukken oordeelt dat de verzochte beslissing onvoldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst, wijst hij het verzoek af (*Kamerstukken II*, 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 18).

4. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat de wetgever – naast voornoemde overwegingen – expliciet heeft stilgestaan bij een verschil in de zowel in art. 1019w Rv als art. 1019z Rv opgenomen voorwaarde dat de beslissing op het verzoek moet kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Uit de toelichting van de wetgever volgt mijns inziens wel een verschil. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid lijkt de wetgever geen al te strenge eisen te willen stellen: voldoende is dat de beslissing op het verzoek *in het algemeen* kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Is dat het geval en is ook aan de overige voorwaarden van art.

1019w Rv voldaan, dan valt het verzoek binnen het door de wetgever beoogde ruime toepassingsbereik van de Wet deelgeschillen. De rechter moet vervolgens bij de inhoudelijke beoordeling op de voet van art. 1019z Rv opnieuw toetsen of de beslissing op het verzoek voldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De investering in tijd, geld en moeite moeten *in het concrete geval* worden afgewogen tegen het belang van de vordering en de bijdrage die de beslissing kan leveren aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Deze toets vindt plaats aan de hand van de in art. 1019x lid 3 en 4 Rv opgesomde gegevens.

5. In het onderhavige vonnis formuleert de rechtbank in r.o. 4.2 allereerst wat een deelgeschil is: “Een deelgeschil is een geschil tussen partijen waarbij een persoon een ander aansprakelijk houdt voor de schade die hij of zij lijdt door dood of letsel, omtrent of in verband met een deel van hetgeen tussen hen rechtens geldt en waarvan de beëindiging kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst over de vordering. De deelgeschilprocedure is dus bedoeld voor de situatie waarin partijen in het buitengerechtelijke onderhandelingstraject stuiten op geschilpunten die de algehele buitengerechtelijke afwikkeling belemmeren. Partijen vragen in een deelgeschilprocedure de rechter om op die geschilpunten te beslissen, zodat zij vervolgens verder kunnen met de buitengerechtelijke onderhandelingen met als doel het sluiten van een vaststellingsovereenkomst (artikel 1019w Rv)”. De rechtbank heeft echter niet getoetst, althans dit blijkt niet uit de beschikking, of in dit geval sprake is van een deelgeschil in de zin van art. 1019w Rv.

6. Vervolgens oordeelt de rechtbank in r.o. 4.3 dat een beslissing op het verzoek onvoldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst als bedoeld in art. 1019z Rv. De rechtbank overweegt daartoe dat de afspraken die partijen beoogden te maken niet verder strekken dan het bepalen van een voorschot. Het verzoek betreft de vraag of de buitengerechtelijke kosten tot een bedrag van € 8.933,33 onderdeel van het overeengekomen voorschot dienen uit te maken. Gelet op het bepaalde in art. 7:900 lid 1 BW zijn afspraken met betrekking tot bevoorschotting niet als vaststellingsovereenkomst aan te merken. Betaling van een voorschot is immers niet tegen finale kwijting en maakt geen einde aan het geschil. De slotsom is, aldus de rechtbank, dat een beslissing op het verzoek buiten het kader van de Wet deelgeschillen valt: de beslissing leidt wel tot verdere en vollediger vaststelling van een voorschot, maar kan niet bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank wijst het verzoek daarom af.

7. Gelet op de motivering van de rechtbank en de wetsgeschiedenis bij art. 1019w en 1019z Rv, had voor verzoekster het kwartje evengoed anders kunnen vallen, mits de rechtbank het verzoek daadwerkelijk zou hebben getoetst aan art. 1019w Rv. Ik begrijp de motivering van de rechtbank aldus dat een beslissing op een verzoek om de buitengerechtelijke kosten (als onderdeel van een voorschot) vast te stellen nimmer kan bijdragen aan de totstandkoming van een minnelijke regeling. Een verzoek dient bij deze vaststelling naar mijn mening af te ketsen op het bepaalde in art. 1019w Rv en niet op art. 1019z Rv. Het verzoek valt dan buiten het toepassingsbereik van de Wet deelgeschillen. Verzoeker is in dat geval niet ontvankelijk en de proceskostenregeling van art. 1019aa Rv is niet van toepassing.

8. Overigens meen ik dat de rechtbank op goede gronden terughoudend is geweest in deze zaak. Het verzoek betrof immers een geschil over de buitengerechtelijke kosten die onderdeel uitmaakten van een voorschot op de schadevergoeding. Daarmee werd de rechter gevraagd om een voorlopig oordeel te geven. Uit de wetgeschiedenis volgt weliswaar dat discussies over de buitengerechtelijke kosten aan de deelgeschilrechter kunnen worden voorgelegd (*Kamerstukken II*, 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 16 en 20). Deze mogelijkheid is echter niet onbeperkt. Uit de toelichting volgt ook dat de deelgeschilrechter niet, althans in mindere mate, om een voorlopig oordeel kan worden gevraagd. De aard van de deelgeschilprocedure brengt immers mee dat de rechter zijn oordelen zoveel mogelijk uitdrukkelijk en zonder voorbehoud dient te formuleren. Daarmee biedt hij de duidelijkheid die partijen voor hun verdere onderhandelingen kunnen benutten. Voor voorlopige beoordelingen zoals die in kort geding gebruikelijk zijn, bestaat in de deelgeschilprocedure minder ruimte. De procedure is immers niet opgezet als een

procedure voor het verkrijgen van een voorlopige voorziening, maar vormt als het ware een naar voren gehaald oordeel van de bodemprocedure (*Kamerstukken II*, 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 20, zie ook Rechtbank Rotterdam 1 februari 2012, «JA» 2012/95, met noot van ondergetekende over de mogelijkheden om een voorschot toe te kennen in de deelgeschilprocedure).

S. Colsen, advocaat bij WIJ advocaten